

ХРИСТУ ДОНЕВЪ *)

Прощавайте, мой братя мили,
Прости и ти, о майко моя,
Противъ вразитѣ на народа
На бой отива сина твой.
Ти зарадъ мене да не плачишь,
Ако падна въ боя убитъ:
Който умрѣ зарадъ свобода
На този свѣтъ е най-честитъ.

Нѣка сжмъ самъ, самъ ще загина
Съсъ остаръ ножъ въ дѣсна рѣка;
Но ще да трепне и тирана
Отъ бжлгарина отъ гнѣва:
Ще види той че има хора
И посрѣдъ тозъ злочестъ народъ,
Които не тжрпять позора
Да е народа турски робъ.

Ти казвашъ „слабъ си некаджрентъ
Да са биешь противъ врага;
Роденъ сакалъ и сега боленъ
Не заминувай за боя“
Но, не ! азъ, майко ще замина
Макаръ че сжмъ болнавъ и слабъ,
Нека примѣръ видятъ отъ мене
Юнацитѣ на този народъ. . . .

Стамболовъ

*) Христо Доневъ е роденъ въ Тжрново 1853, а умрѣ на 1876 Маія 7 презъ ношъта, като излизаше отъ Дряновскія манастиръ наедно съ вжстанницитѣ. Още отъ рожденіето си билъ болничавъ, ималъ е повреда въ едната си рѣка и въ крака. Той е билъ отъ 1870 до 1875 ученикъ въ Одеската семинарія. Слѣдъ завржжаніето си въ Бжлгарія той цѣлъ са посвѣти за сжбужданіето на народа на вжстаніе, въ което и умрѣ. Вѣчна му памѣтъ!